

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Νῶ περνούσαμε τοὺς ἀπέλειτους διαδρομῆς τοῦ πύργου, ἀκούσαμε ξαφνικὰ ν' ἀνηχοῦν καὶ πάλι οἱ θόνοι καὶ τὰ ξεφωνιὰ τῆς τρελλῆς γερόντισσας. Τί εἶχε συμβεῖ;

Ἡ θεὰ Μαγδόλα εἶχε συνιῆθει φαίνεται, ἀπ' τῆς ζύλης τῆς καὶ ἔβραζε σὺν κατὸ ἀργεῖο. Μὰ δὲν τῆς δόξαμε σημασία. Κλειδωμένη ἄποψ ἦταν, δὲν μπορούσε νὰ ξεφύγῃ καὶ νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

Ἐρηνίσαμε ἐξαι μὲ τὴν ἡσυχία μας ὄλο τὸ κατὸ πάτομα τοῦ πύργου. Μὰ δὲν βρήκαμε πούθενά αὐτὸν τοῦ Βρυκόλακα. Τὰ δωμάτια ἦσαν ἔρημα, κλειστὰ καὶ ἀρρησιμολογία χρόνια καὶ χρόνια. Ἡ σόζη ημερομηνία

εἶχε ἀπλῶσι παντοῦ τὸ γκοῦθο σάβανό τῆς, ἡ ἀράχνης πλέκανε στοῖες τοιχοῦ τὰ ἰνδὰδια του, παντίνα καὶ μικρὲς σαφῆς τρέγγανε ἀνάμεσα στὰ πόδια μας...

Μονάχα ἓνα δωμάτιο φαινόταν πὼς κατοικήθηκε κάποτε. Ὑπῆρχε σ' αὐτὸ ἓνα κρεβάτι μὲ κλισσοκεφάλαια καθαρά, ἦταν πῶ περιποιημένο ἀπὸ τ' ἄλλα.

Ποῖος ἔμεινε στὸ δωμάτιο αὐτὸ καὶ τότε, δὲν μᾶς ἦταν εἰκόλο νὰ τὸ μαντέψουμε.

Περώνοντας ἀπὸ αἰθουσα σ' αἰθουσα, ἐθαύμαζα τὴ βαρειά παλιὰ ἐπιτάσεια ποὺ ἡ πολιτεία τῆς ἦταν καθαυτὸ παραμυθίονα. Κι' οἱ αὐτὰ τὰ θωρία ἔπιπλα, τὰ βελούδα, τὰ μεταξοτὰ καὶ οἱ τάπητες, τ' ἀσημάκα καὶ τὰ χρυσομακὰ κομόντοσαν νεκρὰ χρόνια καὶ χρόνια. Τὰ ξύλινα ἔπιπλα καὶ τὰ ἰνδὰματα τάχῃ ἀφανίσαι ὁ χρόνος. Μέσα στὶς μεγάλες πολυθρόνες εἶχαν ἀνοιχθεῖ φοιτῆρες τὰ παντίνα. Ἐρημὰ καὶ ἔγκατάλειψη θλιθερὴ καὶ πένθη...

Μὴ ἔχοντας μαρὸ γιὰ χάσιμα, ἐρηνίσαμε, ὄσο γρήγορα μπορούσαμε, καὶ ἄλλα πατάματα τοῦ πύργου. Κιντὰξμε παντοῦ, ἀόβια καὶ κατὸ ἀπ' τὰ κρεβάτια. Μὰ ὁ βδελυρὸς ζῶντορος δὲν φαινόταν πούθενά.

Ἐλξε περᾶσαι ἔτσι ἡ ὥρα καὶ ὁ ἄλιος τραβοῦσε πρὸς τὴ δύση του. Ἄρχισα ν' ἀνηχοῦ. Θὰ φεύγαμε λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ ἀπ' τὸν πύργο; Ἐπρεπε πρὶν βασιλέψῃ ὁ ἥλιος νὰ ξεσηκώσουμε καὶ νὰ ξεσηκωνόμαστε ἀπ' τὸ καταρρέμενο αὐτὸ μέρος, ἀλλιῶς εἴμαστε χιμμένοι.

Ὁ Δημήτρης μάλιστα μὸς πρότεινε νὰ μὴ χωσεμῆσουμε περισσότερο. — Ἀφέντη, μοῦτε, ἡ ὥρα πέρασε. Κοντεῖνε τὸ βράδι, τ' ἄλογά μας εἶνε τυφλά. Πρέσει νὰ φύγουμε, ἀφέντη.

Δὲν εἶχε ἄδικο. Ὅσοῦ ἀποφάσιμα νὰ μείνω λίγο ἀκόμα. Μὰς ἔμεινε ἄλλωστε κάπου μᾶς ὥρας καυρὸς. Κι' ἦταν ἀρετὴ ἡ ὥρα αὐτὴ γιὰ νὰ ἐρηνίσουμε καὶ στὰ ἰτάγια τοῦ πύργου. Ἐβτα τὴ σέσημ μου στὸ σύντροφό μου καὶ δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Τρόβηξε μάλιστα μπροστὰ καὶ κατεβήκαμε ἀπὸ μιὰ στενὴ σκάλα σ' ἓνα εἶδος ἀλλογούρου, στὸ μέσον τοῦ πύργου. Στὸ μέρος αὐτὸ ὑπῆρχε ὁ ναϊσκὸς τοῦ πύργου, στὸν ὁποῖο λειτουργοῦντοσαν ἄλλοσε οἱ πυργοδεσπότες.

Μπήκαμε μέσα καὶ ἐνάναμε τὸ στανοῦ μας. Ὁ πύργος μέσα στὸ ἔκκελλομα αὐτὸ μύριζε μύθλα καὶ ὑγρασία. Κατεβήκαμε ἕστερα ἀπὸ μιὰ πέτρινη σκάλα στὸ ὑπόγειο κεντὰριο τοῦ πύργου. Στὸ μέρος αὐτὸ ἦσαν θαμνοὶ ὄλο οἱ παλιοὶ πυργοδεσπότες, δὴ ἡ ἀρχονταχὴ γενὰ τοῦ Βρυκόλακα...

Κιντὰξμε παντοῦ, μὲ τὰ φωνάμα στὰ χέρια, σ' ὄλες τῆς γωνιῆς, μὰ δὲν βρήκαμε πούθενά αὐτὸν τοῦ ζητοῦσαμε. Ἄρχισα πάλι νὰ νευρώζω. Ποῦ ἦταν λοιπὸν τρυπημένος ὁ ἀπαίσιο Βρυκόλακος;

Ἀνέβηκα τὴ σκάλα τοῦ κεντὰριου, κομμομοῦζοντας καὶ βλαστημόντας. Ὁ Δημήτρης ἐπήγαμε ἐμπρὸς. Βρισκόμαστε τώρα στὸ πάνω μέρος τοῦ παρεκκλησίου τοῦ πύργου, ὅταν εἶδα ἔξωφανα τὸν σύντροφό μου νὰ στέχῃ καὶ νὰ κιντὰξ τὸν τοῖχο τῆς κομψῆς οἰκοδομῆς περιέργα. Τὶ κιντᾶσε ἔτσι; Πάσχαζα τὸ μαντέψω, μὰ δὲν μπόρεσα. Τὸν πλησίασα τότε καὶ τὸν ρώτησα τί βλέπει.

Ἀντὶ νὰ μὸς ἀπαντήσῃ, ὁ Δημήτρης σπρώκε στὸ χέρι του καὶ μὸς δείξε τὸ ναϊσκὸ. Ἐβριστο ἀκριβῶς στὸ πίσω μέρος του, τὸ ὁποῖο

σημάτιζε ἓνα μεγάλο τροῦλο. Ἐνα παραθύρινα μὲ γυαλίτες ἔπηχε στὸν τοῖχο, πέντε—ἔξη σπιθαμῆς πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας.

— Μὰ τί βλέπετε λοιπὸν; ρώτησα τὸ σύντροφό μου.

Ἐσομπε καὶ μὸς ἀποκρίθηκε σιγὰ:

— Τί εἶν' αὐτὸ, ἀφέντη;

— Τὸ ἱερὸ τοῦ ναϊσκου βέβαια, τοῦ εἶπα.

Ὁ Δημήτρης ζώνησε τὸ κεφάλι του μὲ δυνασσία.

— Ὁχι, ἀφέντη. Θυμήσον τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας. Κιντὰξ ἀπὸ ἓνα παράθυρο μέσα. Καὶ δι' αὐτὸ πὼς αὐτὸ εἶδὸ τὸ βολιτὸ διαμῆμα εἶνε ἐντελὸς ἀνεξάρτητο καὶ δὲν ἔχει πούθενά πόρτα.

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του καὶ κατὰλαβᾶ ἀμέσως πὼς εἶχε δίκιο. Πραγματικά, ὁ θόλος ποὺ βλέπαμε μπροστὰ μας, ὁ χτισμένος ἀπὸ πελεκητὴ πέτρα, ἦταν ἀνεξάρτητος ἀπ' τὸ παρεκκλήσιον. Χτισμένος κολιτῆ μ' αὐτὸ, σ' ἀπατάσε καὶ νόμους πὼς πρῶτα περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ναϊσκου, ἐνὸ δὲν εἶχε καμιὰ σέσημ μ' αὐτὸ.

— Κι' ἡ πόρτα; ρώτησα. Ἀπὸ ποῦ μπαίνουν στὸ πέτρινο αὐτὸ καταφύγιο;

— Κόπτασε καλὰ, ἀφέντη, μὸς εἶπε ὁ Δημήτρης. Δὲν ἔχει πόρτα.

Ἡ ἀνακαλιρῆ αὐτὴ μ' εἶχε γυθῖσαι ἴσομης. Ἐννοοῦσα τὴν καρδιά μου νὰ χιντὰξὶ δυνατὰ.

— Πέρετε νὰ δοῦτε τὴ βίβλια μέσα στὸ πέτρινο αὐτὸ κλινοῦ, εἶπα στὸ Δημήτρη.

Μὰ καὶ αὐτὸς εἶχε χάσει τὴν ἴδια σέσημ. Καὶ χωρὶς νὰ χιντὰξ καυρὸ, πληρώσε στὸν τοῖχο, κατὸ ἀπ' τὸ μαζακὸ, στρογγυλὸ παράθυρο καὶ γονάτισε.

— Ἀνεβάτε καὶ ἰδέστε, ἀφέντη, μὸς εἶπε, δείχνοντάς μου τὸν ὄμο του.

Δὲν δίστασα καθόλου. Ἀνέβηκα στὸν ὄμο του, πᾶστημα ἀπ' τῆς γυαλίτες τοῦ παραθύρου καὶ κιντὰξ μέσα.

Μὲ τὰ σκοτάδι ἦταν πὼλν πικρὸ καὶ δὲν μπορούσα νὰ διακρίνω. Μὲ χιτῆρες ὄμοσ στὴ ἰψὴ μὲ φοικτὴ μυθοδιὰ τᾶρου, μὰ ἀβάσταχη καὶ βαρειά πικροαῖτα. Γιὰ νὰ μὴν γίνω ἐμπὸ, ἀναγκάστηκα νὰ πάφω ν' ἀνατίσω. Καὶ μὲ τὰ μάτια κωρομμεῖνα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τροῦλου, περιμένα νὰ συνηθίσω στὸ σκοτάδι καὶ νὰ διακρίνω τί γινότανε καὶ τί ὑπῆρχε μέσα σ' αὐτὸν...

Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα ἀγονίας.

Ὁ Δημήτρης σότανε, περιμένοντας ν' ἀκούσῃ τὴ φωνή μου.

Μὲ σταματισμένη τὴν ἀπάντη ἐγὼ, παραμυθισα νὰ δασχθῶ τὸ πικρὸ σκοτάδι, ποῦ μὸς κιντᾶσαν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τροῦλου.

Ἐπὶ τέλους ἄρχισα νὰ διακρίνω σιγὰ—σιγὰ μέσα στὸ ἀλλόλοτο αὐτὸ οἰκοδομῆμα, μὰ πὼλν ἀκαθόριστα στὴν ἄρχη.

Ἐνα τοῖχος λευκὸς καὶ ἐντελὸς γυμνὸς ξεχώρισε πρῶτα—πρῶτα στὰ μάτια μου. Ὑστερα εἶδα σὲ μιὰ γωνία κατὸ πῶμιαζε μ' ἄνθρωπο κωκοκλιμένο μ' ἓνα μαυρὸ ροῦχο.

Τὸ ἀντίκρομα αὐτὸ μὲ τρομάξε καὶ θέλησα νὰ πηδήσω κάτου. Μὰ ἐφ' ὅσον δὲν κουνότανε, ἔμεινα στὴ θέσι μου καὶ κιντὰξα καλύτερα.

Δὲν ἦταν ἄνθρωπος. Ἦσαν ἓνα ὀλίγωρο φέρετρο, χωρὶς κανένα στολίδι, χωρὶς σταυρὸ, χωρὶς τίποτε ἑπάνο του. Κι' ἔτσι καθὸς ἦταν ἀνομωμισμένο στὸν τοῖχο ὄρθο, ἔμοιαζε ἀπαράλλαχτα μ' ἄνθρωπο.

Ὁ Δημήτρης μάντεψε στὸ μεταξὺ αὐτὸ τὴν ἀνησυχία μου καὶ μὲ ρώτησε:

— Τί τρέχει, ἀφέντη; Τί βλέπετε;

Τουμαζόμουν νὰ τὸν καθυποψάσω, μὰ δὲν πρόλαβα, γιατί ἡ φωνὴ κῆπρε στὸ λαμό μου. Τὰ μάτια μου τώρα εἶχαν συνηθῖσαι ἐντελῶς στὸ σκοτάδι καὶ διέκρινα μὲ μᾶς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ βολιτὸ τοῦ κτιρίου.

Οἱ τοῖχοι τοῦ κτιρίου ἦσαν γυμνοὶ. Κάτω ἄμοσ, τὸ δάπεδο, ἦταν στρωμένο μὲ δορὲς ἀγρίου θηρίου. Κι' ἀκριβῶς στὴ μέση ὑπῆρχε ἓνα εἶδος κρεβατιοῦ, ἓνα μεγάλο νυθάνι μᾶλλον, στρωμένο μὲ βαρῖταμα μεταξοτὰ καὶ βελούδινα ὑφάσματα χρυσοκιντᾶντα...

Πάνω στὸ νυθάνι αὐτὸ ἦταν ἔαπλομένο ἓνας ἄνθρωπος, ντυμένος στὰ μαῦρα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Δὲν τὸν διέκρινα καὶ καλὰ, μὰ βεβαιώθηκα ἀμέσως πὼς ἦταν ὁ ἀπαίσιο ζῶντορος, ὁ τρομορὸς Βρυ-

Οἱ λύκοι οὐρλιαζαν !...

παράλλαχτα μ' ἄνθρωπο.

Ὁ Δημήτρης μάντεψε στὸ μεταξὺ αὐτὸ τὴν ἀνησυχία μου καὶ μὲ ρώτησε:

— Τί τρέχει, ἀφέντη; Τί βλέπετε;

Τουμαζόμουν νὰ τὸν καθυποψάσω, μὰ δὲν πρόλαβα, γιατί ἡ φωνὴ κῆπρε στὸ λαμό μου. Τὰ μάτια μου τώρα εἶχαν συνηθῖσαι ἐντελῶς στὸ σκοτάδι καὶ διέκρινα μὲ μᾶς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ βολιτὸ τοῦ κτιρίου.

Οἱ τοῖχοι τοῦ κτιρίου ἦσαν γυμνοὶ. Κάτω ἄμοσ, τὸ δάπεδο, ἦταν στρωμένο μὲ δορὲς ἀγρίου θηρίου. Κι' ἀκριβῶς στὴ μέση ὑπῆρχε ἓνα εἶδος κρεβατιοῦ, ἓνα μεγάλο νυθάνι μᾶλλον, στρωμένο μὲ βαρῖταμα μεταξοτὰ καὶ βελούδινα ὑφάσματα χρυσοκιντᾶντα...

Πάνω στὸ νυθάνι αὐτὸ ἦταν ἔαπλομένο ἓνας ἄνθρωπος, ντυμένος στὰ μαῦρα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Δὲν τὸν διέκρινα καὶ καλὰ, μὰ βεβαιώθηκα ἀμέσως πὼς ἦταν ὁ ἀπαίσιο ζῶντορος, ὁ τρομορὸς Βρυ-

ζόλαζας, ο αμφοτίης, ο άφανσιτής τώσον άθώων ύπάφξενον.

Μέσα άτ' τη μαυρίλα τών ροζώνων του και τών βρασιμύτων του ντιβανιού, μέσα στο μωσαϊκόταδο της θολωτής αίθουσής, ξεχώριζε κανείς το γλυκό πρόσωπό του. Δέν δείχνονα χαρακτήριστικά, μά, πράγμα παράδοξο, μοι φάνηκε νέος, ένδο έλα άκούσει πώς ο βοικζόλαζας έν' ήλιωσιμένος. Πώς γινόταν αυτό, δέν είχα καιρό νά σκεφτώ. 'Η χαρδιά μου έπλελλε δυνατά, τó αίμα μου είχε παγώσει...

Άν και βυθαμένος στο λήθαργό το ο βοικζόλαζας, άν και άνικανός νά μάς βάλει καιό, μάς είχε όπτόσω άκούσει και νά μάτια του είχαν χαρφοθεί έπάνω μου γενιάτα όργη, γενιάτα μίσοσ θανάτου, όργια και σταυθόλα, σάν άνακίματα κάρθωνα!...

'Ήθελα νά πηδήσω κάτω, μά δέν είχα τη δύναμη, είχα σατίσει έντέλειω.

'Ο Δημήτρης τó κατάλαβε και μέ ξαναόύησε τώρα πού δυνατά : — Τί έν' αφέντη ; Τι βλέπεις και μέσα ; Γιατί δέν μοι μιλάς ; Τήν ίδια αυτή στιγμή άνοιξα τά έντοια του βοικζόλαζα νά τρέξουν μέ λίσσα, καθώς μέ κοττάξε μέ τó σκληρό κ' άπάνθρωπο βλέμμα του, ποψάκωνε στην χαρδιά μου σάν κωφερό μαγαζιάρι.

Δέν μπόρεσα νά κρατηθώ πελά τη θέσι μου.

Τά χέρια μου ξέσπγγαν άτ' τίς παγκλίδες του μικρού φεγγίτη και πήδησα κάτω.

'Ο Δημήτρης συγκοιθήσε τότε όρθός και μ' έλάτρισσε, έτοιμος νά μέ ρωτήσει τί είχα δέσι. Μά μόλις τά μάτια του πέσανε έπάνω μου, άφησε μια κραυγή τρωμάρας και μ' άρπαξε στην άγκυλιά του.

— Αφέντη, μοι είπε μέ φωνή ταγιμένη άτ' τη συγκινηση, τί έχεις, αφέντη ;

Μά άμέσως, σάν του άπάντησε, σιματήθηκεσ, στυλιώνοντας τó βλέμμα του στο φεγγίτη :

— Έν' Έκείνος!... Τόν είδες!... Πόσο είσαι γλυμός, αφέντη!...

Σήκωσε συγκρόνος τó παρσοφί του και μωδωσε νά πού άρετό κονιάκ.

Αυτό μ' έφερε στον έαυτό μου. Βήθηα την άταραξία μου και τó θάρρος μου.

Είπαπτε έτοιμοι νά συνενώθουμε για τόν τρόπο, μέ τόν άπιο θά έξοντώναμε τó βοικζόλαζα, όταν άκούσαμε ένα πανδαμύνο από άπάσις κραυγές και ούλαχιά.

Τ' άγώμα και τά όθνια είχαν νανάψει ότι ο φοβερός αϊθνήτης τους κινδύνει κ' έσοζιζαν άπάσις.

Οί λύκοι ούφλιαζαν γύρω στον πύργο, άπάσις, θρηνητά...!

Πάνο στις επάλξεις φάνηκε ξεσάνα αμιατοβαμένη ή μεγάλη κοινοβούγια του βοικζόλαζα.

Έχωριζε κ' αυτή πένθυια, μά δέν τοιμώσε νά πληρώσει, πληγωμένη όπως ήταν...!

Κοντά σ' όλ' αυτά, άκούσαμε τούς θρηγούς και τά μοιρολόγια της θεάς Μαρίας. Μά όχι μέσα στον πύργο πιά.

Αυτό μάς άποήχησε.

Άνεύρημα τότε άμέσως σ' έναν πέτρινο έξώοτη κ' είδαμε τη γρηά τρελή νά φέρη προς τó δάκος παρσαίνοντας, μέ έξέπλεκα νά λενιά της μαιλιά.

Είχε πάλι ένα στενό μονοπάτι, οσοζιζοντας και μοιρολογώντας.

Ποός την έλυσε και ποός της άνοιξε την πόρτα ; Πώς μπόρεσε νά ξεφύγη ;

Αυτό ήταν ένα μυστήριο, οσοτεινω για μάς.

Πού πήγαμε ή δύστοχη γρηά ;

Γύρω ήπρηζαν λύκοι. Πώς τοιμώσε νά τούς άμψήση ;

Ώστόσο, δέν είχαμε καιρό νά χάνουμε.

Άν βρισκαμε τη γρηά φεύγοντας άτ' τόν πύργο, θά την πέγαμε μαζί μας. Τώρα όμως έπρεπε νά τελειώνουμε, τó γρηγορότερο, μέ τó βοικζόλαζα. 'Ήταν απόγευμα πιά, περασμένη ή ώρα...!

'Ο ήλιος έβγινε στη δύση του...!

Κατεβήκαμε λοιπόν κάτω και σταθήκαμε άντίκρου στο θολωτό οικόδομημα.

— Πρέπει νά τελειώνουμε, είπα στο Δημήτρη ;

— Ναι, αφέντη, μοι άποκαίθηκε. 'Η περίοσιαι ένε μοναδική και δέν πρόκει νά την χάσουμε.

Γύρωσα κ' έβρεξα ένα βλέμμα προς τó πέτρινο κλουβί, μέσα στο όποιο ήταν ασφαλμαμένος ο βοικζόλαζας.

— Πρόσεξες πώς δέν ύπάρχει πόρτα ; είπα στο Δημήτρη.

— Ναι, αφέντη, τó προσέξα. Αυτό όμως δέν θά πη πάς δέν ύπάρχει κάτω έξοδος.

— Κι άν ύπάρχει, πώς θά την βρούμε ; 'Ίσω, τó θολωτό αυτό κτήριο νά συγκοινονη ύπογειός μέ τόν πύργο. Τρόπος όμως νά βρούμε την ύπόγειο διάδο δέν ύπάρχει. Κι ή ώρα περνάει... Για νά έξοντώσουμε τó βοικζόλαζα, πρέπει νά τού τρεψήσουμε την καρδιά μ' ένα παρακτομένο σουβλί και νά τού κόψουμε τó κεφάλι. Πώς θά γίνη αυτό όμως ;

(Άκουλουθεί)

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ'

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΧΡ. ΚΟΥΡΥΛΛΟΥ

Οί άπεροι άσθενείς του Δ. Νεσοκρείου Πατρών. Μιά έμπνευσις του Κορύλλου. Για νά κερδίση καιρό. 'Γδυθήτε!... Τί ήθελε ή γυναικουλά του λαού. 'Ο Κορύλλος έμλειε στους εκλεγείους Πατρών. Τί σμειναι εύραγές. Μιά έξηγησις που προκαλεί σπαρταριστά όρνια. 'Ο Κορύλλος πρεικίζει τó Μπατσούκα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Εδδ κ' ένα χρόνο πάνω-κάτω, άπθανε στην Πάτρα ένας από τούς καλύτερους Έλληνας γιατρούς, κ' συγγραφέις, ό δημοφώνητος Χρ. Κορύλλος. 'Ο Κορύλλος δέν ύπηρξε μόνον άριστος έπιστήμιων. 'Ήταν και καλός λογογράφος, πολυμελετημένος ιστορικός, πνευματώστατος διέ άνθρώπος. Στην Πάτρα τόν ελάτρευαν. Τό 'Μπούκετο πού έδειξε πάντοτε θερμό ένδιαφέρον για τούς έξεγόντας Έλληνας, έξήτησε μόλις έπληροφόρηθ τόν θάνατο του Κορύλλου νά δημοσιεύσει ανέκδοτα της ζωής του. Και να, έπανά στο χρόνο-κάλο δέγα, παρά ποτέ-ένε την κλωσύνη νά μάς σταίλει άρκετα ανέκδοτα τού εκλιπόντος σοφού έπιστήμιων και ιστοριοφίλου, ό έν Πάτρας άγαπητός σολοδελός κ. Ι. Καζατζάκης.

Κάποτε ο μακαρίτης Χρ. Κορύλλος, βλέποντας ή μεγάλη σφοδη τόν άπόγονο άσθενών στο Δημιώτιο Νοσοκομείο Πατρών, έβινε Ξσο φρενον. 'Υπελόγησε δηλαδή ότι, άν κωθένος άτ' αύτούς χρεαζόταν μισή ώρα για νά γυθίη και νά έξεταισθή, ήθελε δύο ήμερόνυχτα για νά τελειώσει μ' όλους. 'Εμπήρε λοιπόν βιαστικά στην αίθουσα άνυμονής και φώναξε :

— Δέν θά δεχτώ κανένα ντιμένο. Ξεγυμνώστε τó στήθος σας και τραπέιτε ένας-ένας για νά μη χωσομεθάμε.

'Ετσι, έχοντάς τους έτοιμους για έξέταση, υπελόγηε νά κερδίση άριστό χρόνο. Φαντασθήτε όμως την κατάληξί του, όταν μέ τί σειρά της, έπάρσσε στο ιατρείο του, σωμαφορομένη μέ τή διαταγή του, και μια γυναικουλά του λαού... Ξεσπύθησε κ' αήτη!

— Τι θές εσύ ; Τι έχεις ;

— Τί θές εσύ ; Τι έχεις ;

— Όθλο, γιατί μου, τού άπάντησε νά... μέ διορίζεσ καθαρίστρα στο νοσοκομείο!...

Κόκκαλο ο Κορύλλος.

Μνημοσύνης είναι ο παραλληλισμός που έκανε πού έτον ο Κορύλλος σέ μια ελεγχική συγκέντρωσι στην Πάτρα. Μετά τόν άσχηρό τού συνδιασμού κ. Μιχαλάκοπου, έβήγε στο μπαζούκι νά έβρησε τó λόγο τον ός έζησε :

— Περελίθηθη κ' έγώ στο συνδιασμό ός ούραγός... 'Αλλά για σταθήτε!... Τι σημαίνει ούραγός ; Θά σάς τó έξηγήσω. Είδατε καμιά φορά τί γίνεται στ' άγώγια της Αγύπτου ; 'Όταν δέν τούς χωράει όλους ή σάχη της καμήλας, πίνονται και κανέναν άτ' τήν... ούρα... Τό ίδιο έπαθα κ' έγώ...!

Οί διαβρωτάι, βλέποντας τόν μικρόσωμο Κορύλλο δίπλα στον πέλαιο κ. Μιχαλάκοπου, δέν άσχηπαν νά καταλάβουν ή σπαρταριστή έννοια τών λόγων του και γέλασαν μέ την καρδιά του.

Σ' ένα έπίσημο γεύμα, πού έδόθη επ' εύκαρία τών Πανελλήνιων άθλητικών έπιδείξεων στις Πάτρας τó 1927, παρελάθησαν εκτός τών άλλων, ο Χρήστος Κορύλλος και ο Σάπρος Μαρσούκας. 'Ήσαν κ' οι δύο τούς εγκάρδιος φίλοι και όλοι οι έπιστοι τού γεύματος άνέμωινα μέ άνυπομονηρία τά... επιδόματα καταπολιτεία τους.

Τέλος ο Μαρσούκας, έχειρόντας πρόοσι, έδήλωσε ότι προσφέρει 15.000 δραχμές για νά προκασθούν τρία άπορα κορίτσια τών Πατρών. 'Ο Κορύλλος έπαπεισε άμέσως νά τόν συναγωνισθή : — Έγώ προσφέρω, είπε, 25.000 για νά προκασθούν πέντε άκόμα κορίτσια!... — Κι' έγώ άλλες 30.000, για νά προκασθούν έξη κορίτσια άκόμα, τόν δέκαψε ο Μαρσούκας. 'Όλοι έχομόντο πλέον άτ' τó στόμα του Κορύλλου, ό όποιός έδήλωσε σοβαρότατα : — Κι' έγώ προκίζω άλλα δέκα κορίτσια. 'Αλλά ύπό τόν όρο την μικροτερη έξ αυτών νά την πάρη ό... κώρ Σάπρος!... Μά ο Μαρσούκας δέν άπάντησε...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Άλλοι τρώνε τά ξυνά κ' άλλονών μοιδάζουν τά δόντια. — Γυναίκα θέλω, τώρα ή θέλω. — Έχει ό Θεός, αλλά έχει και ιολιά παιδιά. — Μάθε τέχνη για νά ζήσης κ' έμποριο για νά κερδίσης. — 'Ο βοικζόλαζας άτ' τó σού του άργινεί.

